

TRĂNG MUÔN ĐỜI VẪN SÁNG

Liều rữ trăng nghiêng soi bóng cửa,
Trải dòng suối bạc ngỡ rừng xưa.
Vói tay mới biết làn hư ảo
Đêm vẫn còn thơ mộng sớm thừa!
Ai nữ kéo trăng xuống chốn này
Để màu trăng biếc nhạt chân mây!
Thích trăng ta đến bên bờ suối
Tìm chút nguồn thơ, phút đắm say.
Đêm khuya ta sợ trăng trôi mất
Sợ gió lên nhiều thổi trăng bay!
Viễn xứ ngàn trùng thương xóm cũ
Hạ về hoa đỏ rực quanh đây
Chợt nhớ phượng xưa trăng phố nhỏ
Áo em vàng lụa tường vân thơ
Phố trăng huyền diệu tình chung bước
Ồi mộng thần tiên thưở học trò!
Nửa đêm tỉnh giấc buồn tê tái
Đời tựa mây trôi cánh hoa phai
Lặng lẽ mùa đi nào có biết,
Phố xưa phảng phất nỗi u hoài!
Trăng muôn đời vẫn là trăng mộng
Tỏa ánh tơ vàng thắm khoáng không
Lộng lẫy trong đêm đầy diễm ảo
Sớm mai trăng lặn cõi phiêu bồng.
Thế sự thăng trầm trăng vẫn sáng
Con thuyền xuôi ngược bến đò ngang.
Bóng trăng có lúc tròn trăng khuyết
Trăng của riêng ta mãi dịu dàng.

MỘT GIẤC MƠ

Chiều mưa nhợt sắc cầu vồng
Thuyền trôi theo ngọn sóng bông xa quê
Đường đêm cô quạnh lối về,
Trăng khuya soi bước bóng thề xa xăm!
Không gian bàng bạc ánh rằm
Vàng trắng ảo mộng trăm năm cõi đời.
Biển xanh có lúc đầy vui,
Bao xuân ta vẫn nhớ trời năm xưa
Nhớ con đường cũ, cốc dừa
Hàng cây đại học chiều mưa thuở nào.
Hồn mơ về phố năm nao,
Cảnh xưa thay đổi biết bao bụi người!
Người cao ốc, kẻ rúc chui,
Vào con ngõ hẻm niềm vui bẽ bàng!
Góc đường kẻ sống lang thang
Đèn hoa lộng lẫy, xe sang khắp đường.
Có phải đây là quê hương?
Mà sao cay đắng sàu vương mấy bờ!
Chưa về đã cảm bơ vơ,
Nhìn dòng sông chảy ngẩn ngơ kiếp người!

Đỗ Bình

